

Μαρτινικήν καὶ τὴν Γουαδελοῦπαν, ὥστε ἡ μὲν Μαρτινική δὲν παράγει εἰμὴ 3,500 χιλιόγραμμα καὶ ἡ Γουαδελοῦπα 27,584. Ἡ ἀγγλικὴ Γουιάνα παρῆγε τοῦλάχιστον 50,000 δέματα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐνῶ σήμερον πᾶσα παραγωγὴ ἐξέλιπεν ἐντελῶς. Ἐκ τῆς Ἀμερικῆς μεταβαίνουν ἤδη εἰς τὰς ἄλλας ἡπείρους.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΝ Ω ΖΩΜΕΝ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ.

(Διάλογος).

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ΠΑΜΑΡ.

ΜΑΙΝΗΜ ΠΑΜΑΡ.

Κυρία ΣΕΠΤΙΜΟΤ ΛΑΤΑΜ.

(Λαμπρῶς ἐπιπλωμένη αἰθουσα ὑποδοχῆς. Ὁρα πέμπτη. Εἰσέρχεται, ἀποτόμως πῶς ἡ Κα Σεπτίμου Λάταμ).

Κα Λάταμ: Μία στιγμὴ, Μαίηζη. Σὲ παρακαλῶ, τί ἐτοιμασίας ἔκαμες διὰ τὸ Χένλι;

Μαίηζη (νωχελῶς): Οὐδεμίαν ἄλλην, εἰ μὴ νὰ μὴ ὑπάγω.

Κα Λάταμ: Ἀνοησία σου. Καὶ διατί;

Μαίηζη: Βαρύνομαι τὸν θόρυβον καὶ τὴν αἴγλην ἃν ἴναι καλοκαιρία ὡς καὶ τὰ ἀλεξιθρόγα καὶ λοιπὰ, ἃν ἴναι ὁ καιρὸς βροχερός. Ἐχῶ προσκλήσεις διὰ τὰ «Ἰσθμία» καὶ διὰ τὸ Φίλις Κόαρτ, ἀλλ' ἀπέριψα ἀμφοτέρως. Νομίζω ὅτι ὁ Μαυρίκιος θὰ προβῇ εἰς ἐκδρομὴν διὰ τοῦ ἀμερικανικοῦ αὐτοῦ ἀκατίου· συνεφώνησε δὲ νὰ παραλάβῃ καὶ τινὰ μεθ' ἑαυτοῦ.

Κα Λάταμ (μετὰ στεναγμοῦ ἀναψυχῆς): Κἀλλιστα· ἐκεῖνος λοιπὸν ἔκαμε τὴν δουλειά του. Τώρα, ἄκουσον Μαίηζη, ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθῃς παρ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐκδρομὴν καὶ μείνῃς τρεῖς ἡμέρας. Θὰ ἔλθῃς, ἀγαπητή; δὲν θὰ ἔλθῃς;

Μαίηζη: Ἀλλὰ διατί νὰ χαίρητε ἐπὶ τῷ ὅτι διευθέτησε, τὰ κατ' αὐτὸν ὁ σύζυγός μου;

Κα Λάταμ: Διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἠναγκαζόμην νὰ προσκαλέσω αὐτόν, ἐλευθέρως δὲ σοὶ λέγω ὅτι δὲν ἐπιθυμῶν τοῦτο. Συγγνώμην ἀγαπητή, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ μου ἐκφράσει, διότι πολλῶν περισσώτερον εὐχάριστος εἶσαι ἄνευ τοῦ συζύγου σου. Τοῦτο συμβαίνει εἰς πᾶσαν γυναῖκα ἐκτὸς ἐμοῦ, ἐνῶ μάλιστα ὁ ἐμὸς σύζυγος ἔχει τόσον ὑπέροχον ἀνατροφὴν. Ὁ Μαυρίκιος θὰ σὲ ἐπετῆρει, θὰ σοὶ ἔλεγεν ὅτι θὰ κρυώσης καὶ θὰ κατέστρεφε τὴν δουλειά σου· ἐν ἐνὶ λόγῳ, θὰ εὕρισκετο ἐκεῖ! Ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν, καθὼς ἡξεύρεις, νὰ ἡμεθα φαιδραὶ καὶ ἀτημέλητοι καὶ ἐλεύθεροι. Ὁ σύζυγός κυρίας τινός, ὅσονδήποτε θελκτικὸς καὶ ἂν ἴναι—θελκτικὸς δὲ καὶ ὁ ἰδικός σου—ὀφείλει νὰ εὕρισκῃται πάντοτε ἐν τῇ ἄλλῃ λέμβῳ ἢ νὰ μὴ εὕρισκῃται· ποσῶς ἐν τῷ μέσῳ. Οἱ σύζυγοι πρέπει νὰ ἴναι ὡς αἱ αὐλικαὶ ἄμαζαι, αἵτινες φαίνονται ὅσῳκις ὑπάρχουσιν ἐπίσημοι τελεταί.

Μαίηζη: Καὶ ποῖοι εἶναι ὅσοι θὰ μετὰσχῶσι τῆς ἐκδρομῆς σας.

Κα Λάταμ: Ἡ συνουσία μας εἶναι ὀλιγάριθμος. Εἶναι οἱ Μάρσδεν, ἡ νεαρά Ἐδι Γκραβὶ καὶ ὁ κύριος, ὃν ἐπιθυμεῖ αὕτη νὰ συζευχθῇ, ἡ ὥραία γῆρα κυρία Κόλβιλ, ὁ Σαὶν Τζὼν Λασέλ, ὁ Τζέιμι καὶ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ὁ σύζυγός μου.

Μαίηζη: Ἀλλὰ βλέπω ὅτι δύο ὑπάρχουσι σύζυγοι ὁ τῆς κυρίας Μάρσδεν καὶ ὁ ὑμέτερος.

Κα Λάταμ: Ὡ, ὁ ταλαίπωρος Μάρσδεν, εἶναι ὁ σύζυγός τῶν νεανικῶν αὐτῆς ἡμερῶν· αὕτη παραλαμβάνει τοῦτον μεθ' ἑαυτῆς χάριν παλαιῶν ἀναμνήσεων καὶ καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὸν Σέπτιν αὐτὸς οὐ-

δὲν σημαίνει. Δὲν εἶναι διηλεκτικός, πρὸς τοῦτοις δὲ εἶναι ἀρμοδιώτατος εἰς τὴν διασκευὴν ἀμερικανικῶν ποτῶν. Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ τὸ Χένλι, χωρὶς αὐτόν.

Μαίηζη (γελοῶς): Συμπεριλαμβάνετε αὐτὸν μεθ' ὑμῶν ἔξω ἀπαξ τοῦ ἔτους, ὡς συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἐπίσημον ἄμαξαν τοῦ λόρδου δημάρχου. Νὰ ἴδω, Πόλλυ... χμ!... Διὰ τὸν Σαὶν Τζὼν Λασέλ δὲν μὲ μέλλει πολὺ!

Κα Λάταμ: Δὲν σοὶ μέλλει; Τότε δύνασαι νὰ ἔχῃς τὸν Τζέιμι, ἡ γῆρα ὅπως θὰ σὲ μισῇ! Νὰ μὴ θαυμάζῃς τὸν μέγαν Λασέλ! Ἐνῶ ὅλοι θέλουν νὰ συμπεριλάβωσιν αὐτόν καὶ ἐνῶ μάλιστα ὑπερβολικῶς ἐκεῖνος σὲ θαυμάζει.

Μαίηζη: Ὡ, δι' αὐτὸ λοιπὸν μὲ θέλετε, ἀγαπητή. Ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ ποτὶς προτίθεται νὰ ἐρωτοτροπήσῃ μετ' αὐτοῦ· ὥστε κἀλλιον νὰ μὴ ἔλθω καὶ καταστρέψω τὴν διασκεδάσιν σας· ἀφ' ἑτέρου ἡ Κα Κόλβιλ δὲν θὰ ἀντιτείνῃ εἰς τὰς πρὸς τὸν Τζέιμι ἐρωτοτροπίας μου... πῶς;

Κα Λάταμ: Ὡ καὶ σύ! Κανείς δὲν σὲ θέλει νὰ ἔλθῃς ἵνα ἐρωτοτροπήσῃς, ἀλλὰ μόνον «νὰ βρέξῃς ἐπιρροὴν μὲ τοὺς λαμπροὺς σου ὀφθαλμοὺς» καὶ νὰ ἀναγκάσῃς τὸν Λασέλ νὰ ἀφηγηθῇ τὰς ἀρίστας τῶν ἀφηγήσεων αὐτοῦ καὶ νὰ ψάλλῃ ἡμῖν κατὰ τὴν ἐσπέραν. Διὰ τὴν νὰ φέρῃσαι ἐρωτοτρόπως πρὸς αὐτόν, ἐνῶ δὲν εἶναι ἐκεῖνος οὔτε κατὰ τὸ ἥμισυ εὐεδῆς ὅσον ὁ Μαυρίκιος.

Μαίηζη: Θαυμάζετε τὸν Μαυρίκιον.

Κα Λάταμ: Βεβαίως θαυμάζω αὐτόν· καὶ τὸ τὸν ἐθαύμαζες εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν γάμων σου. Οὐδέποτε ὑπῆρξε τοιοῦτο ζεῦγος ἀλληλογραπωμένων πτηνῶν. Τοσοῦτον ἀμοιβαίαν ἐπεδεικνύετε ἀφωσίωσιν, ὥστε ἴσθαι γελοῖοι.

Μαίηζη (μετὰ πεποιθήσεως): Ἀγαν γελοῖοι!

Κα Λάταμ: Ὡ, τώρα διηλεῖς ὀρθότατα. Τὰ χειρότερα ζητήματα διαλύονται καὶ ταχύτατα... Λοιπὸν θὰ ἔλθῃς—πόσον ὥραϊα ἐκτένισης τὴν κόμην σου!

Μαίηζη: Ἀρέσκει εἰς ὑμᾶς ἡ κόμη μου;

Κα Λάταμ: Μάλιστα (κινῶσα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς). Νομίζεις ὅτι φροντίζει ὁ Μαυρίκιος δι' αὐτὰ—πραγματικῶς;

Μαίηζη: Ὁχι—ναί—τολμῶ νὰ εἴπω ὅτι θὰ τῷ μέλλει—ὀλίγον.

Κα Λάταμ: Ὡ, ἀγαπητή μου, ἀποπώτατον αὐτό! Δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ σὲ ἀποτερῇ μικρὸν, ἀθῶαν τέρψιν. Δὲν πιστεύω νὰ μὴ μετέβῃ που καὶ αὐτός ποτε μόνος. Χθὲς τὸ ἐσπέρας π. γ. εἶδον αὐτόν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Σαβόυ, δειπνοῦντα μετὰ τῶν Μπόντ, λίαν δὲ φαιδρὸν καὶ ἀποτελοῦντα, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ζωὴν τοῦ ὅλου οὐραίου.

Μαίηζη: Τὸ ἡξεύρω· ἐγὼ ἠνάγκασα αὐτόν νὰ ἐξέλθῃ μόνος, διότι εἶχον κεφαλαγίαν.

Κα Λάταμ: Ἐ καλὰ, προσπάθησε νὰ μὴ ἔχῃς κεφαλαγίαν τὴν τρίτην. Χαίρε. Δὲν ἔχω καιρὸν. Τοὺς χαιρετισμούς μου πρὸς τὸν Μαυρίκιον. Γινώσκεις ὅτι ἦλθε μίαν ἡμέραν καὶ ἔπιεν ἐν ἀνέσει μετ' ἐμοῦ κύαθον τείου πρὸ μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν; ἦτο μάλιστα τόσον θελκτικὸς!

Μαίηζη (σαρκαστικῶς): Εἶναι φαιδρότερος καὶ ὅταν δὲν εὕρισκεται μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ! Χαίρετε, ἀγαπητή· σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τρεῖς ἡμέρας δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἔλθω, ἀλλὰ διὰ δύο μόνον.

Κα Λάταμ: Ἀνοησία σου· πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν τόλμην ὥστε ν' ἀνταποκρίνεσαι εἰς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον φρονεῖς. Νὰ ἔλθῃς καὶ διὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας (Ἀχωρεῖ).

(Εἰσέρχεται ὁ Μαυρίκιος).

Μαυρίκιος: Πρὸς Θεοῦ, Μαίηζη, εὕρισκεσαι εἰς τὸ τσαῖ. Δός μοι ὀλίγον, παρακαλῶ.

Μαίηζη (νωχελῶς): Θέλεις νὰ σοὶ παρασκευάσω νέον;

Μαυρίκιος: Οὐχί, εὐχαριστῶ· αὐτὸ τὸ ὅποιον ὑπάρχει φθάνει.

Μαίηζη: Σάκχαριν;

Μαυρίκιος: Δύο βώλους, παρακαλῶ. Τί ἔχεις ὅμως; Φαίνεται κεμηκυῖα· εἰς τί κατεγίνεσο; δὲν σὲ εἶδον ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς χθὲς. Κατὰ γράμμα σοὶ λέγω ὅτι ὁ ἐλάχιστος τῶν φίλων σου πολλῶν περισσότερον σὲ βλέπει ἢ ὁ σύζυγός σου. Πάντοτε εἶσαι ἀφανής.

Μαίηζη: Καθ' ἐκάστην πρωΐαν εἰσέρχομαι εἰς τὸ πρόγευμα.

Μαυρίκιος: Ἄ, ἀλλὰ τότε ἐγὼ βιάζομαι νὰ φύγω.

Μαίηζη (μεθ' ὕψους ἐρίζουσας): Τί νὰ χέω, Μαυρίκιε, ὅταν δὲν ἔχω κλίσεις οἰκιακάς. Ἄλλως μετὰ βεβαιότητος φρονῶ ὅτι προτιμότερα εἶναι ἡ κατάστασις αὕτη. Φοβερῶς θὰ ἐπιλονεϊκοῦμεν ἂν ἤμεθα πάντοτε ὁμοῦ· ἡδέερόν ἐστι θὰ ἐπιλονεϊκοῦμεν. Πολὺ στενοχωροῦμαι νὰ βλέπω τινὰ συχνάκις. Ἐπεθύμουν νὰ συνερῶνεις ἐν τούτῳ μετ' ἐμοῦ. Ἰσως συμφωνεῖς... Νομίζω ὅτι ἐγὼ ὤφειλον νὰ ἦμαι σύζυγος στρατιώτου καὶ νὰ ἀναγινώσκω τὴν περὶ στρατιωτικῶν προβιβασμῶν καὶ λοιπῶν ἐφημερίδα ἢ σύζυγος ναυτικοῦ καὶ νὰ ζῶ ἐν λιμένι τινί, ἐν οἷῳ βλέποντι πρὸς τὴν θάλασσαν· τότε θὰ ἐσάλπιζες διὰ τῆς κερατίνης δυνατά, ὅτε τὸ πλοῖόν σου διήρχετο πρὸ τῶν παραθύρων, ἐγὼ δὲ θὰ ἔσειον — τὴν λευκὴν τῆς τραπέζης θύρην ἐπὶ τοῦ ἔμπροσθεν τοῦ οἴκου πεδίου ἐν εἶδει χαιρετισμοῦ.

Μαυρίκιος: Τόσον λοιπὸν μόνον θὰ ἐβλέπομεν ἀλλήλους;

Μαίηζη: Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ διετρίβεις ἐν τῇ ἀκτῇ ἐπὶ ἕξ περὶπου ἐβδομάδας καὶ τότε θὰ ἡρχόμην εἰς ὑπάντησίν σου, ὅτε θ' ἀπέθανες καὶ θὰ ἀπηρχόμεθα πάλιν ὁμοῦ. Ὁ εἶχον τότε τερπνὰς διαταράξεις ὑπὸ ἀνυπομονησίας, ὅταν ὁ ἄνεμος θὰ ἐμυκάτο ἐν ταῖς καπνοδόχοις, καὶ θὰ ἐδαπάνων τὰς ἡμέρας μου συμβουλευομένη τὰ βαρύνετρα καὶ τὰ τὴν θύελλαν προμηνύοντα σήματα καὶ τοὺς παρὰ τὴν ἀκτὴν πυργίσκους τῶν φυλάκων. Ὅταν ὅμως ἔρχεσαι καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὸ χρηματιστήριον τὴν 4ην ὥραν — ψοῦ!

Μαυρίκιος: Ἄν ἦναι αὐτὸ ὕλον (μειδίῳ), τότε πολλοὶ περισσότεροι φρονεῦνται ἐν ταῖς ἰδοῖς συνεπιεῖς θαφόρων ἀτυχημάτων ἐν Λονδίνῳ ἢ ἐν τῇ θαλάσῃ ἢ ἐν μάχῃ. Ἰδοὺ οἱ ἀριθμοί.

Μαίηζη: Παρακαλῶ μὴ με στενοχωρεῖ δι' ἀριθμῶν! Ἡ ἀσφάλεια καλύπτει ὅλους ἐκείνους τοὺς μικροὺς κινδύνους· δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃ τις ὅτι ἡ σύζυγος θὰ ἐπιχειρήσῃ τι τὸ ὁποῖον νὰ ὑστερήσῃ τῆς μάχης ἢ τοῦ τυφῶνος. Ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ δὲν φοβοῦμαι τὸ ὕδωρ. Πράγματι δὲ μελετῶ νὰ ἐπιχειρήσω — τὴν προτεχὴ ἐβδομάδα — ταξιδίον — τριῶν ἡμερῶν!

Μαυρίκιος: Καὶ διὰ ποῦ; (ἀμερίμωτος).

Μαίηζη: Ἡ ΚΑ Λάταμ ἦτο ἐδῶ καὶ ἐπιθυμεῖ — ἐσχημάτισεν ὁμίλον ἐκ γνωστῶν προσώπων καὶ θὰ μεταβῶσι πάντες εἰς Χένλιτ διὰ τῆς οἰκιακῆς αὐτῶν λέμβου — ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τὴν 10ην, 11ην καὶ 12ην.

Μαυρίκιος: Ἐνόμιζον ὅμως ὅτι ἀπλῶς ἐμίσεις τὸ Χένλιτ.

Μαίηζη: Μάλιστα, ἀλλὰ μοὶ ἀρέσκει ἡ Πόλλυ — καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς.

Μαυρίκιος: Νομίζω ὅτι ὁ γέρον Σέππου ἀξίζει ἑκατὸν ἐκ τῶν προσώπων, ὅσα προσκαλεῖ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Λάταμ ἵνα καταγελάσωσιν αὐτοῦ καὶ πῶσι τὸν καμπανίτην, ὃν ἔχει. Καλῶς θὰ τὰ διευθετήσωμεν· θ' ἀφῶσω τὰ ἄλλα μου σχέδια· ἡ Πόλλυ Λάταμ μοὶ ἀρέσκει κάλλιον.

Μαίηζη: Καὶ σὺ ἀρέσκεσαι εἰς ἐκείνην, γινώσκω τοῦτο — ἀλλὰ... ἀρέσκεσαι εἰς αὐτὴν κυρίως ὅταν ἦσαι μόνος! Ἀτυχῶς, δὲν σὲ συμπεριέλαβεν ἐν τῇ προσκλησίᾳ αὐτῆς καὶ ἐπειδὴ ἐνόμιζον ὅτι ἐσκέπτετο νὰ παραλάβῃς τὸν Μπράις.

Μαυρίκιος: Ὡς ὁ Μπράις ἔχει δώδεκα πρόσωπα, τὰ ὅποια θὰ παραλάβῃ μετ' ἐαυτοῦ· δὲν τῷ μέλλει. Προστίμων νὰ ὑπάγω (γελῶν). Νόστιμον θὰ ἐφαίνετο «ἡ μὲν σύζυγος νὰ δειπνήσῃ ἐν Ἐδμοντον, ἐγὼ δὲ ἐν Γουαίαρ!».

Μαίηζη: Μαυρίκιε, μὴ ἀρχαΐζῃς τόσον! Ἀκουστον, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γκίλπιν πρὸ πολλοῦ ἀμφοτέρω· ἐγκατελείφθησαν. Σήμερον ὅμως, ἵνα ἐκφρασθῶ διὰ παρομοιώσεως «ἡ σύζυγος» δειπνεῖ πάντοτε ἐν Ἐδμοντον, ἐν ὅτῳ ὁ δὲ σύζυγος — δειπνεῖ ἐν Γουαίαρ — ἢ ὅπου ἀλλαχοῦ θέλει. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν ὀρθὴν διανομὴν τῶν δυνάμεων. Καὶ σὺ καὶ ἐγὼ εἴμεθα τόσον καλοὶ, ὥστε δὲν συνορίζομεθα ὁ εἰς τὸν ἄλλον· τότε λαμπούμεν καλλίτερον καὶ οἱ δύο, ὅταν ἤμεθα κατ' ἰδίαν ἑκαστος... Μαυρίκιε, μὴ γίνεσαι μωρὸς καὶ προκαλῆς δυσαρεσκείας. Ἄλλως δὲν ὀφείλεις οὐδὲ λέγειν νὰ ἐκφράσῃς σὺ τοῦλάχιστον, διότι πράγματι ἐδείπνησας σὺ «ἐν Γουαίαρ» τῇ ἐσπέρᾳ τῆς χθές.

Μαυρίκιος: Ποῦ; Ἐν Γουαίαρ. Ἐδείπνησα ἐγὼ ἔκει;

Μαίηζη: Ἐδείπνησες δηλ. ἐν τῷ Σαβῶ.

Μαυρίκιος: Σὺ με ἡνάγκασες νὰ μεταβῶ ἔκει· καὶ ὑπέστρεψα ἐνώριτα.

Μαίηζη: Οὐχὶ δὲν ὑπέστρεψας ἐνώριτα.

Μαυρίκιος: Πῶς τὸ ἡδέερον; παρετήρησα καὶ ἑκοιμᾶσο.

Μαίηζη: Διόλου προσεποιούμενη μόνον.

Μαυρίκιος: Ἦδυνάμην νά σοι εἶπω ὅτι προσεποιεῖτο ὅτι ἑκοιμᾶσο.

Μαίηζη (ἀορίστως): Ἄ, λοιπὸν βλέπεις.

Μαυρίκιος (ἐγειρόμενος κατόπιν σιγῆς): Λοιπὸν, δέχθητι τὴν πρόσκλησιν τῆς Πόλλυ. Βεβαίως, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ περιορίσω τὰς πράξεις σου.

Μαίηζη: Ἄλλ' ἀπεδέχθην αὐτὴν ἀγαπητέ μοι. Ἐγίνωσκον ὅτι θὰ ἦτο ἄγγελος καὶ δὲν θὰ προῦκάλει ταραχὴν. Ἐπεθύμουν μόνον νὰ καλέσῃ καὶ σέ· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν σὲ προσεκάλεσε — βλέπεις ὅτι πράγματι θὰ κατεστρέφετο ἡ συνανκτροπὴ αὐτῆς ἀν' ἡμετέραν, ἐνῶ εἶναι ὅλα τόσον καλῶς διευθετημένα. Ὁ κατέστρεψε τὴν ἐορτὴν πράγματι ἂν ἐπέμενες ἦδη νὰ μεταβῇς, διότι (γελῶσα) δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἐτοιμὴν μεθ' ἧς νὰ ἐρωτοτροπήσῃς.

Μαυρίκιος (χαμηλῇ τῇ φωνῇ): Καὶ ἐπρομηθεύθη τινὰ διὰ σέ;

Μαίηζη (τεταραχμένη): Πῶς λέγεις τοῦτο! Ὡς νὰ μοὶ σοὶ ἐμείλιν ὅταν μὲ ἔβες αἶφνης ἐρωτοτροποῦσαν!

Μαυρίκιος: Δὲν βλέπεις, Μαίηζη, τὸ ἀνέχομαι. Ἔτος ἦδη παρῆλθεν ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου γάμου, ὁλόκληρον ἔτος (ἀναχωρῶν).

Μαίηζη (ἐμφατικῶς): Στῆθι, Μαυρίκιε. Μίπως θέλεις νὰ εἶπῃς ὅτι μετευελήθης, διὰ τοὺς ἡμετέρους γάμους;

Μαυρίκιος (ἐπιστρέφων): Οὐχί, χιλιᾶκις οὐχί! Οὐτε σὺ νομίζω μετευελήθης; (Καθίσας δὲ ἐν θρονίῳ παρ' αὐτὴν, ἐκράτησε τὴν χεῖρα αὐτῆς). Σὲ καθιστῶ εὐτυχῇ, Μαίηζη, δὲν ἔχει οὕτω; Σοὶ πρέχω τὴν ζωὴν. Ἦν ἐπιθυμεῖς — πράττω πᾶν ὅ,τι δύναμαι. Σοὶ ἔδειξα ἔρωτα. περιπαθῇ ἔρωτα! — ὅταν ἐπεθύμεις τοῦτον· ἦδη δέ, ὅτε ἐπιθυμεῖς κατὶ ἄλλο — κατὶ διάφορον.

Μαίηζη (χαμηλῇ τῇ φωνῇ): Τί ἐπιθυμῶ τώρα;

Μαυρίκιος: Τώρα δὲν εἶναι ἔρωτος βεβαίως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς — δὲν ἐπιθυμεῖς τὴν διηγετὴ ἀπορίαν ἐνός. Ἀπέκαμες ἐξ αὐτοῦ πλέον, ἐπιθυμεῖς — μὴ ὀργίζεσαι, ἀγαπητὴ — θαυμασμόν, θέσιν ὑπέροχον. ἀνάπαυσιν, ἐπιθυμεῖς νὰ σὲ ζηλέσουν, νὰ σὲ ἐπαινῶσιν ἄλλαι ἐν τῷ κύκλῳ σου γυναικες — ἐπιθυμεῖς νὰ αἰσθάνησαι περίξ σου τὸν λίβανον τῆς τοῦ λαοῦ ἐκτιμῆσεως — τὸν πηγαιμὸν καὶ ἐρχομὸν πολλῶν θαυμαστῶν — τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες συσπειροῦνται ὡς σὴς περίξ ὡραίας γυναικός, ὁ σύζυγος τῆς ὁποίας ἐπιδεικνύνται ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὴν καὶ ἀφίνει αὐτὴν μόνην. Ἐγχεῖς ὅλα ταῦτα ὡς καὶ τὴν παρηγορίαν τοῦ ὅτι γινώσκεις ὅτι ὁ σύζυγος, ὃν θεωρεῖς ὡς ἀναγκαῖον προσάρτημα τῆς τοιαύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως, οὐδεμίαν ἄλλην γυναῖκα ἀγαπᾷ — πλέον παρ' ὅσον σέ! — Νὰ λυπηθῶ διὰ τοὺς ἡμετέρους γάμους! Καὶ διατί; Εἶσαι φειδρά, εὐπροσῆγορος καὶ ὡραία τὴν ὄψιν καθῆσαι ἐπὶ κεφαλῇ τῆς τραπέζης μου καὶ διευθύνεις τὰ καθ' ἡμᾶς ὡς βασιλισσα. Εἶσαι θαυμασιῶς προσεκτικὴ δὲν ἐρωτοτροπεῖς μέχρις ὑπερβολῆς, οὐδὲ παρέχεις εἰς τὸν λαὸν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλῇ περὶ σοῦ... Εἶμαι εὐχαριστημένος... Ἐνίοτε ὅμως κλείω τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ διατάζω ν' ἀναγνωρίσω ἂν ἦναι ἡ αὐτὴ καὶ πρότερον γυνή, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε συνεΐθιζον νὰ θωπεύω καὶ νὰ ἐπιθυμῶ ὅταν ἐξηφανίζετο — ἡ γυνὴ ἥτις, ἐνθυμούμαι, κατὰ τὰ πρῶτα μικρὰ δεῖπνα τὰ ὁποῖα παρεθήκαμεν, συνεΐθιζε νὰ θέτῃ τὴν ὡραίαν καὶ βεβαρυμένην κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου μου, ὅτε ἡ τελευταία ἄμαξα ἐξηφανίζετο πλέον, ἐσβέννυντο δὲ πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ φῶτα καὶ μὲ ἡρώτα ἂν μοὶ ἐφάνη κομψὴ καὶ εὐπρεπής;

Μαίηζη: Μαυρίκιε! Μαυρίκιε!

Μαυρίκιος (μὴ ἀκούων): Ἦδη σὲ παρατηρῶ καὶ βλέπω ὅτι τὴν κόμην σου ἐκτένισας κατὰ τρόπον τὸν ὁποῖον πάντοτε σοὶ εἶπον ὅτι ἀποστρέφομαι.

Μαίηζη: Εἶναι τοῦ συρμού!

Μαυρίκιος: Γινώσκω τοῦτο, ἀλλὰ τὸ πάλαι θὰ κατεπάτεες ὑπὸ τοὺς πόδας τριάκοντα συρμούς χάριν ἐμοῦ. Δὲν σ' ἐλέγχω, ἀγαπητὴ· μόνον ἀναφέρω τὸ πᾶν ὡς δείγμα τῶν καιρῶν. Ἠλλαχῶς τὸ κέντρον σου· ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι θέλω νὰ εἶπω. Ἦδη ἐνδύεσαι ἵνα εὐχαριστήσῃς τοὺς φίλους μου, οὐχὶ ἐμὲ καὶ κάλλιστα ἐπιτυχάνεις ἐν τούτῳ τὸν θρίαμβον ὃς αὐτῶν καταμετρῶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῶν καὶ σὲ ἐκτιμῶ ἀναλόγως τοῦ θαυμασμοῦ, ὃν οὗτοι περὶ σοῦ ἐκφράζουσιν. Εἶσαι τό-

σον ώραία, ὅσον ἡδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ καρδίᾳ ἀνθρώπου, τὸ κάλλος σου ὅμως χρησιμοποιοῦς εἰς φωτισμὸν ἄλλων οἴκων καὶ μόνον ἐνίοτε συγκαταβαίνεις νὰ ἐπιστρέψῃς ἐγκαίρως εἰς τὸν οἶκον καὶ μοι δίδῃς ὀλίγον τῶν! Φυσικῶς δὲν φροντίζεις πολὺ νὰ σπαταλήσῃς τὴν γλυκύτητά σου ἐν τῷ ξηρῷ ἀέρι συζύγου, ὃν κατέκτησας καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἀπέθετας κατὰ μέρος. Εἶσαι εὐτυχεστέρα, ὅταν λείπῃ αὐτός. Διευθετήσας τὰ πράγματα ὥστε νὰ μεταβῇς εἰς Χένλιη ἀνευ αὐτοῦ καὶ νὰ ἐξακμήσῃς ἐρωτοτροπίαν μετὰ τοῦ κ.—τοῦ κ. δεῖνος.

Μαίηζη: ὦ, Μαυρίκιε, δὲν ἐθύμωσες δι' αὐτό. Μὴ ὀργίζεσαι δι' αὐτό!

Μαυρίκιος: Ὀργίζομαι! Δὲν ἔχω πολλὴν ἀνάγκην νὰ ὀργισθῶ. Παρατήρησε, δὲν σὲ ἐρώτησα ἀκόμη καὶ ποῖο θὰ ἀποτελεῶσι τὴν ὄλην συνодиάν. Γινώσκω βεβαίως, ὅτι οὐδέποτε θὰ με ἀτιμᾷς διὰ δὲ τὰ λοιπά. . .

Μαίηζη: Ἄ, εἶσαι ὅμως τρομερός. Ὀργίσθητι λοιπόν. Σχεδὸν θὰ προὔτιμων τοῦτο.

Μαυρίκιος: Ἄ, ἀγαπητή, δὲν δύνασαι πάντοτε νὰ προτιμᾷς τοῦτο. Ὁφείλεις νὰ ἐκλέξῃς. Ἐξέλεξας καὶ μετὰ συνέσεως μάλιστα ἀναμφιβόλως. Κατέστησάς με φίλον σου μόνον — χρήσιμον φίλον σου μόνον — ἡδύνασο νὰ με καταστήσῃς ἐραστήν σου ἂν ἐπεθύμεις τοῦτο — ἀφωσιωμένον ἐραστήν, ἀλλ' ἂν ἐτέρου θὰ ἐβασάνιζον ἴσως τὴν ζωὴν σου, διὰ ζηλοτυπιῶν καὶ φόβων καὶ παρανοήσεων, θὰ καθίστων σε καταγέλαστον, κατατρώγων σε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ παρακολουθῶν σε πανταχοῦ ὡς κύων δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἦδη προσβλέπω εἰς σὲ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ λογικοῦ καὶ καθορῶ πόσον γλυκεῖα καλοκάγαθος γυναικίτσα εἶσαι ἐν τῷ συνόλῳ καὶ εὐγνωμονῶ καὶ δι' αὐτὴν τὴν μικρὰν συντροφίαν, ἣν συγκαταβαίνεις νὰ μοι κάμῃς. Ὅπως εἴμεθα, εἴμεθα κάλλιστα.

Μαίηζη: Ἀλλὰ διατί λοιπόν τότε φέρεσαι τόσον τραγικῶς (φωνοῦσα).

Μαυρίκιος: Τραγωδία; διόλου! τὸ πολὺ πολὺ ἡ σκηνὴ μας δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ κομωδία αἰθούσης! Μὴ θέλεις ὥστε νὰ καλακευώμεθα (ἐν σπουδῇ). Ἐλα, ἔλα, καλὰ εἶναι καλὰ εἶναι ὅλα! δὲν εἶμαι θυμωμένος μαζὺ σου (πλησιάζει εἰς τράπεζαν καὶ ρίπτει τυχαίως τὸ βλέμμα ἐπὶ φωτογραφικῆς εἰκόνας).

Μαίηζη: Ἐν τούτοις μὲν ἀναγκάζεις νὰ αἰσθάνωμαι ὅπως οὐδέποτε — ὅτι — ἐδιχονοήσαμεν καὶ πράγματι, ἂν δι' αὐτὸ ἐγείνεν ὅλος αὐτός ὁ θόρυβος παραιτοῦμαι τὴν διασκεδάσιν. Δὲν μοι μέλλει.

Μαυρίκιος: Τί; ὦ, διὰ τὸ Χένλιη λέγεις; Ἀνοησία σου, δὲν ἐσκεπτόμην περὶ αὐτοῦ. Τὸ ἔφερα μόνον ὡς παράδειγμα τῆς θέσεως εἰς ἣν περιήλθομεν. Μὴ φωνάζῃς· μὴ καταστρέψῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ὑπάγε εἰς Χένλιη καὶ διασκεδάστον καὶ μὴ «διακόπτης» τὸν ὁρμόν τοῦ «ἀκάκου, ἀναγκάου» συζύγου ὅταν συναντηθῇς μετ' αὐτοῦ, ἐριστικομένου ἐν τῷ ταπεινῷ αὐτοῦ ἀκατίῳ, κατὰ τὸν πλοῦν. Τοῦτο θὰ ἦτο ἄσχημον, δὲν σοὶ φαίνεται οὕτω;

Μαίηζη (σκεπτική): Ἠδύνασο νὰ ἐπιβῇς τοῦ πλοιαρίου κατὰ τὸ πρόγευμα — Ἀλλὰ, Μαυρίκιε, δὲν ἐφιλονεικῆσαμεν, ἔ; Πάντοτε εἶχον ὑποσχεθῇ, ὅτι δὲν θὰ ἐφιλονεικοῦμεν.

Μαυρίκιος: Οὐχί, ἀγαπητή, οὐδέποτε θὰ φιλονεικῆσωμεν· καὶ διατί νὰ φιλονεικῶμεν; Ὡς πρὸς αὐτὸ εἴμεθα δύο ἐσθεσμένα ὑφαίστια — οὐδεμία φλὺξ ἐρωτος ἢ ὀργῆς πλέον λάμπει ἐξ ἡμῶν — γλυαρῶ ἐννοεῖς! Ποῦ θὰ δειπνήσωμεν; Θὰ ἦναι καιρὸς νὰ ἐνδοθῇς.

Μαίηζη (ἐγειρομένη): Πράγματι, καιρὸς εἶναι. Ἐλα, βοήθησόν μοι νὰ κτενισθῶ. Ἡ Ἰουστίνη θὰ κτενίσῃ τὴν κόμην μου ἀκριβῶς ὅπως τὴν θέλεις. Φίλητέ με! (ἀσπάζεται αὐτὴν ψυχρῶς). Μὲ ἀγαπᾷς· δὲν με ἀγαπᾷς Μαυρίκιε;

Μαυρίκιος: Ναί — μετρίως, ὡς με ἀγαπᾷς σύ.

Μαίηζη (ἐν χαμηλοτάτῃ φωνῇ): Λοιπόν, μήπως εἶναι — ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους;

Μαυρίκιος (σκυθρωπῶς): Ὁχι· ἀλλὰ — φοβοῦμαι — μήπως εἶναι τὸ τέλος τῆς ἀρχῆς.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ.

Ὁ ἀββᾶς Ρενὼ ἀπὸ δύο ἡδὴ ὥρων ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, ἀκούσας ἐξομολογήσεις σοβαρῶν παραπτωμάτων ὡς καὶ ἐλαφρῶν ἁμαρτιῶν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου του.

Ἐπὶ τέλους ἔμεινε μόνος, ἐσκέπτετο δὲ πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἦτο ἐσπέρα μαρτίου. Σκότος ἐπεκάλυπτε τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου του. Νεκρική σιγὴ ἐβασίλευεν, ἣν διετράττε τριγμὸς καθέκλας ἢ θόρυβος βηχός. Καίτοι ὁ ἀββᾶς Ρενὼ ἦτο ὑπηρετὴς τοῦ Ὑψίστου — καθ' ὅλην τῆς λέξεως τὴν σημασίαν — καὶ πιστὸς ἐκτελεστὴς τῶν ὑψίστων αὐτοῦ χριστιανικῶν καθηκόντων, δὲν ἡδυνήθη ὅμως νὰ μὴ ταραχθῇ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκέψεων καὶ διαλογισμῶν αὐτοῦ, ἀκούσας βήματα ἀνθρώπου πλησιάζοντος, εἴτα δὲ ἱσταμένου πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ πνευματικοῦ. Ὁ ἱερεὺς διέκρινε γυναῖκα. Ἐπὶ στιγμὴν τῷ ἐφάνη ὅτι ἔβλεπε τὸ ἐστιατόριόν του ἐνθα ἀνέμενεν αὐτὸν ἡ τράπεζα, τὸ πρόσωπον τῆς θεραπαίνης του Ἀννέτας, ἥτις ἀνυπομονεῖ ἐπὶ τῇ ἀργοπορίᾳ τοῦ κυρίου της. Ἐν τούτοις κατέπνιξε τὴν δυσθυμίαν του καὶ ἔσυρε τὴν θυρίδα τοῦ δωματίου του. Παρὰ τὸ σκότος, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς γυναικός, ἥτις εὗρίσκετο παρ' αὐτῷ γονυκλινής, διέκρινεν ὅτι ἦτο νέα καὶ ὅτι εἶχε νὰ καταθέσῃ αὐτῷ σπουδαίας ἐξομολογήσεις. Ὁ γέρον ἐτείνε τὸ οὖς ὅπως καλλιτέρον ἀκροᾷται, διότι ἀπὸ τινος καιροῦ ἡδὴ ἐπασχε τὴν ἀκοήν, ἡ δὲ νεαρά γυνὴ ἡδυνήθη νὰ διίδῃ τὸ ἐρρυτιδωμένον μέτωπον τοῦ εὐσεβοῦς ἱερέως. Ἡ καρδίᾳ της ἐπαλλεν, ἐπὶ τέλους δὲ ἀπήγγειλε τὴν προσευχὴν: «Ἐξομολογοῦμαι τῷ Κυρίῳ. . .»

— Πάτερ μου, εἶπεν, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ ἱερεὺς ἀπηύθυνεν αὐτῇ ἐρωτήσεις τινάς, εἰς ἃς ἐκείνη μόλις ἀπεκρίθη, ἐρχομαι πρὸς ὑμᾶς ἐν στιγμῇ τοῦ βίου μου ἀπαισίᾳ. Προτίθεμαι νὰ διαπράξω ἔγκλημα. Μὴ με ἐρωτήσετε ποίου εἴδους, διότι δὲν θὰ σᾶς τὸ εἶπω· ἀλλ' ὀφείλω νὰ διαπράξω τοῦτο, προσέθηκεν ἐμμένουσα ἐν τῇ λέξει· «ὀφείλω». Παρ' ὅλα ταῦτα, δὲν ἔχω κακὴν ψυχὴν. Ὡς βλέπετε, εἶμαι εὐσεβής. Ἐρχομαι ἐκ τῶν προτέρων νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄφεσιν διὰ τὸ ἁμάρτημα τὸ ὅποιον θὰ κάμω. Γνωρίζω ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σᾶς ζητῶ θὰ σᾶς φανῇ παράδοξον. ὦ! ἐν ἡδυνάμην νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ πάντα, πάτερ μου, θὰ ἠννοεῖτε τὴν θλιψίμην μου, τὰ βῆσάν μου καὶ θὰ με ὀκτεῖρετε. Ἀχ! ἐπεφώνησεν ἡ νεαρά γυνὴ στηρίζασα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς κιγκλίδος, ὑπέκουσα ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς ὀδύνης αὐτῆς, ὁ δὲ ἱερεὺς ἡδυνήθη νὰ ἀκούσῃ τοὺς λυγμούς, οἵτινες ἐδόνουν ὀλόκληρον αὐτῆς τὸ σῶμα.

Ἀπὸ τριῶντα ἡδὴ ἐτῶν ὁ ἱερεὺς ἐξεπλήρου τὰ καθήκοντα πνευματικοῦ καὶ ἤκουε πολλὰς παραδόξους ἐκμυστηρεύσεις. Ἐν τούτοις ὅμως κατελήφθη ὑπὸ τρόμου πρὸ τῆς ἡθικῆς ἀποπλάνησεως τῆς νεαρᾶς κόρης, ἥτις ἱστατο πρὸ αὐτοῦ, ἔχουσα ἀκόμη τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Θεὸς θέλει συγχωρήσει αὐτήν. Ὅποιον ἄρᾳ γε ἦτο τὸ ἔγκλημα τὸ ὅποιον ἐμελλεν αὐτὴ νὰ διαπράξῃ; Ἡ πρώτη ιδέα, ἥτις διήλθε τῆς διανοίας τοῦ ἱερέως, ἦτο ὅτι πρόκειται περὶ δολοφονίας, συγκεντρῶν δὲ κατὰ νοῦν πάσας τὰς ἐνδείξεις, αἵτινες ὡδήγουν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς ιδέας ἣν εἶχε σχηματίσει, ἀπήντησεν.

— Κόρη μου, αὐτὸ τὸ ὅποιον μοὶ ζητεῖτε εἶναι ἀδύνατον. Γνωρίζετε ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶναι βαρύτερον ὅταν γίνηται ἐκ προμελέτης. Ζητήσατε συγγνώμην παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ μὲν τὴν ιδεάν τοῦ ἐγκλήματος ἣν συνελάβετε. Ἀναφωνήσατε μετ' αὐτοῦ: «Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν. . .»

Ἡ νεαρά κόρη ἤκουσε τὸν ἱερέα ὁμιλοῦντα. Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπνέλαθεν: